

Μετά τινας ὥρας ἤλθέ τις ἐκ τοῦ ταχυδρομείου φέρων τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν, δι' ἧς ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἔλαβε καὶ πάλιν τὸ βραβεῖον διὰ τὴν λύσιν τῶν Ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων, καὶ τῷ παρουσιάσθη καὶ αὐτὸ τὸ βραβεῖον· ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἦτο εἰς τὸ ἄλλο ἐκείνο καὶ μεγαλειότερον βραβεῖον, ὅθεν καὶ ἀτενίσας ἐπὶ μικρὸν πρὸς τὸ γήινον, «εὐχαριστῶ,» εἶπε, καὶ ἔκλεισεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐκτοτε μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ στιγμῆς οὐδεμία λέξις ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· μικρὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, περιέβλεψεν ἱλαρῶς πρὸς πάντας τοὺς παρισταμένους, ὡς ἐὰν ἔλεγεν, «ἔχετε ὕγιαν,» καὶ ἀπέπτη ἐν ἡρεμίᾳ πρὸς τὸν Σωτῆρα αὐτοῦ ἐν Οὐρανῷ.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος παιδίου δωδεκαετοῦς, ἀνατραφέντος ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ τοιοῦτος ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐσχάτου καὶ μεγίστου ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου, — τοῦ θανάτου.

Εἴθε πάντες οἱ μικροὶ ἀναγνῶσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν, νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ μικροῦ Μιχαλάκη, ὥστε ὅταν ἔλθῃ καὶ αὐτῶν ἡ σειρὰ νὰ ἀφήσωσι τὸν κόσμον τοῦτον, νὰ εὕρωσι τὸν Χριστὸν πλησίον τῆς κλίνης των, ὑποστηρίζοντα καὶ παρηγοροῦντα αὐτοὺς κατὰ τὰς σκοτεινὰς καὶ τρομερὰς ἐκείνας στιγμὰς τοῦ θανάτου. Γένοιτο! Ξ.

ΠΑΙΔΙΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

(ὑπὸ Ν. Π. Θεοχάρη, ἐκ Πατρῶν.)

Ἀγκυτύλη. — Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐπαίξετο οὕτως: Ὁ μὲν ἔστρεφε τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω καὶ συνέπλεκε τοὺς δακτύλους ἔχων τὸ κοῖλον πρὸς τὰ ἄνω, ὁ δὲ ἕτερος ἱστάμενος μὲ τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ κοίλου τούτου, καὶ καλύπτων μὲ τὰς χεῖρας τὰ ὄμματα τοῦ πρώτου, τὸν ἠνάγκαζε νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος.

Ἀκινητίδα. — Παιγνίδιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μὲν προσπαθεῖ νὰ μετακινήσῃ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ἀγωνίζεται νὰ μὲνῃ ἀκίνητος.

Ἀποδιδρασκίδα. — Παιγνίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μὲν ἐκάθητο ἔχων κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, (ἢ καὶ ἄλλος τοῦ ἔκλειε αὐτοῦς·) οἱ δὲ ἔφευγον· ἅμα δὲ ἐσηκάνετο ζητῶν νὰ εὕρῃ τινὰ, ἕκαστος ἐρρόντιζε νὰ προφθάσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Τοῦτο τὸ παιγνίδιον σῶζεται καὶ σήμερον ὀλόκληρον, καὶ ὀνομάζεται, *κρυφτὸ ἢ τυφλομυῖα*.

Ἀπόρραξις. — Ἐλέγετο *ἀπόρραξις*, ὅτε ἐκτύπων τὴν σφαῖραν, ὄχι πρὸς τὸν τοῖχον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔδαφος τόσον δυνατὰ, ὥστε ἀποκρουομένη ἀνεπήδα, καὶ πάλιν τῆς ἐκτύπων μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἔδαφος

ὁ δὲ πλεονάκις κτυπήσας καὶ ξαναπιάσας ἐλογίζετο νικητῆς.

Ἀρτιάζευ. — Παιγνίδιον κοινότατον, καὶ νῦν καλούμενον ζυγὰ ἢ μονά. Ἐπαίξετο δὲ οὕτως: Ἐλάμβανέ τις λεπτοκάρυα ἢ ἄλλα πράγματα εἰς τὴν μίαν χεῖρα, καὶ κλείων αὐτὴν ἠρώτα ἄλλον «ἄρτιος ἢ περιττός εἶναι ὁ ἐν τῇ χειρὶ μου ἀριθμός;» καὶ ἐὰν μὲν ἐπετύγχανεν ὁ ἐρωτώμενος ἐλάμβανεν αὐτὰ, εἰ δὲ μὴ ἐπλήρωνεν ἄλλα τόσα.

Ἀστραγαλισμός. — Παιγνίδιον ἀρχαιοτάτον καὶ κοινότατον παρὰ τοῖς Ἕλλησι μέχρι τοῦδε σωζόμενον πλὴν μὲ πολλὰς μεταβολὰς καὶ ὡς πρὸς τὸ παίξειν καὶ ὡς πρὸς τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ σήμερον καλεῖται *κότσι*.

Ἀφεντίδα. — Παιγνίδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον περιέγραφον κύκλον, καὶ στέκοντες μακρόθεν, ἔρριπτον ὄστρακον· ὁ δὲ ῥίψας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου ἐνίκα.

Βασιλίδα. — Παιγνίδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐν παιδίῳ γίνεται μὲ λαχνὸν βασιλεὺς, καὶ προστάζει τὰ ἄλλα.

Διαγραμμισμός. — Παιγνίδιον κατὰ τὸ ὁποῖον ἔπαιζον μὲ 60 λευκὰς καὶ μαύρας πέτρας. Ἡ Δάμα εἶναι λείψανον τοῦ διαγραμμισμοῦ.

Διελκυστίδα. — Εἶδος παιγνιδίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν παιζόντων προσεπάθει νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸν ἄλλον ἐπέκεινά τινος γραμμῆς. Καὶ τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει τὴν σήμερον.

Ἐλκυστίδα. — Ἡ ἐλκυστίδα ἦτο παιγνίδιον κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπήγγυον κατὰ γῆς δοκὸν τρυπημένην εἰς τὸ μέσον· διὰ δὲ τοῦ τρυπήματος διεπεράτο σχοινίον, τοῦ ὁποίου τὰς ἄκρας ἐκράτουν δύο νέοι ἔχοντες τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν δοκόν. Ὁ δὲ ἐλκύσας διὰ τῆς βίας τὸν ἕτερον, ὥστε νὰ φέρῃ τὰ νῶτα αὐτοῦ ἀπὸ τὴν δοκὸν ἐνίκα.

Ἐπιστρακισμός. — Τὰ παιδιὰ ἔρριπτον ἐπὶ τῶν λιμνῶν ἢ θαλασσῶν ὄστρακά τινα μόνον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος οὕτως, ὥστε τὸ ὄστρακον ἐπήδα πολλάκις ἑωσὺ ἐβυθίζετο. Ἡρίθμουν τὰ πηδήματα, καὶ οὐτινος τὸ ὄστρακον ἐπήδα περισσότερον, ἐκεῖνος ἐνίκα.

Ἐφεστίνδα ἢ Φαινίνδα. — Εἰς τοῦτο τὸ παιγνίδιον οἱ παῖδες ἔπαιζον τὴν σφαῖραν κτυποῦντες ἀλλήλους, πλὴν προσεποιούντο δεικνύοντες, ὅτι ἤθελον νὰ κτυπήσωσι τινὰ καὶ αἰφνιδίως ἐκτύπων ἄλλον.

Ἰμαντελισμός. — Ἐπαίξετο οὕτως: Ἐδίπλωνον λωρίον τι εἰς πολλὰς διπλόας, καὶ ἔπειτα ἐνέβαλλον βυλίνην περόνην, ὁ δὲ ἐπιτυχὼν τὴν πρώτην διπλόην τοῦ λωρίου, ἐνίκα. Τοῦτο γίνεται ἀπαράλλακτως καὶ σήμερον καὶ ὀνομάζεται λωρίον, (τουρκ.) *καῖσι*.

Κυνδαλισμός. — Εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐπήγγυον πάσσαλον τινα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα ἐκτύπων αὐτὸν μὲ ἕτερον πάσσαλον, ὁ δὲ ἐκβαλὼν αὐτὸν δι' ἐνὸς κτυπήματος, ἐνίκα.

Κολλαθισμός. — Κολλαθισμός ἐλέγετο, ὅτε τις ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὰς ἰδίας αὐτοῦ χεῖρας, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ, ἢ ἐπιπτε τὰ 'πίστομα· ἄλλος δέ τις κτυπῶν αὐτὸν ἔλεγε, «Πότερος τετύπηκε; καὶ ἂν τὸν εὕρισκεν, ἐνίκα. Καὶ τοῦτο σώζεται τὴν σήμερον.

(ἀκολουθεῖ)

οἱ γραμματεῖς καὶ ἄλλοι ἐνασχολούμενοι εἰς τὸ γράφειν φέρουσι τὰ κονδύλια μεταξὺ τοῦ ὠτός καὶ τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Γραμματεὺς εἶναι πτηνὸν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων, διότι ἔχει μῆκος περὶ τοὺς τρεῖς πόδας, καὶ εἶναι χρώματος βαθέος ψαροῦ πλὴν τῶν πτερῶν τῆς κεφαλῆς, ἅτινα εἶναι μαύρου.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.

Οὕτως ὀνομάζεται τὸ πτηνὸν, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα ἔχουσιν, ἐνώπιον αὐτῶν οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς ἐφ. τῶν Παίδων. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἕνεκα τῶν πτερῶν τὰ ὁποῖα φέρει ἐπὶ κεφαλῆς, καθ' ὃν τρόπον

Ὁ Γραμματεὺς εἶναι αὐτόχθων τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, καὶ παρέχει μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων καταδιώκων καὶ κατατρώγων τοὺς πολυειδεῖς ὄφεις, τοὺς ἀφθονοῦντας εἰς τὰ δασώδη ἐκεῖνα μέρη, δὲν πτοεῖται δὲ οὐδ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ